

בי' אדר ערב שבת קודש פרשת תצוה – זכור נפטר הבחור החשוב שלמה גרשוני ז"ל ממודיעין עילית ומחשובי תלמידי ישיבת 'עטרת שלמה'. הוא הובא למנוחות בערב שבת בירושלים ובני המשפחה ישבו שבעה שם נחשפו המנחמים לצוואה אותה כתב בימי חוליו בבית החולים, צוואה כמו של אדם גדול שלא מותירה עין יבשה.

הצוואה של הבחור החשוב שלמה גרשוני ז"ל נכתבה באור לכ"ו טבת ה'תשפ"ג – עם תיקונים לאחר מכן, המנוח ז"ל שכולו היה ספוג תורה כותב דברים מפעימים ומבקש לעשות לטובת נשמתו.

"כל הנכתב כאן נכתב אם ח"ו אמות בקיצור ימים ושנים באופן הנראה כעת או ח"ו באופן אחר אם אין נפק"מ לגוף הצוואה, אין במה שנכתב שום פתחון פה לפורענות ח"ו אלא רק על הצד הנ"ל, ואפילו הרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים. וכן אם יהיו שינויים שיהפכו דברים מסוימים בצוואה ללא רלוונטיים יהיה כאילו לא נכתבו הדברים הללו כלל".

ענייני המיתה:

א. אם ח"ו אמות על אדמה טמאה, אני רוצה להיקבר בא"י אלא א"כ יש בזה בעיה הלכתית. (אמר המלה"ד: כוונתו לבעיה הלכתית בהטסת נפטרים במטוס נוסעים שגורם טומאה לכהנים הנמצאים על הטיסה עפ"י רוב, וכן לכהנים הנמצאים בבית הנתיבות).

ב. מאחר שכתוב שהמת נמצא בשעת ההספדים, אבקש לא להפליג בנוזמאות ובשטויות, אוי לאותה בושה. (לתשומת לב – איני יודע את כל הש"ס ונראה לי שלא עברתי אפילו על רבע ממנו אלא הרבה פחות, יעיד על זה כל מי שלמד איתי חברותא. האגדה הומצאה ע"י חבריי המסורים מהישי"ק שביקשו לסלול את דרכי לישי"ג).

ג. אם אפשר, ואם זה לא יגרום לביטול תורה באופן עקיף, אני מבקש לסדר משמרות רצופות ללימוד במהלך ימי השבעה ועכ"פ בשלושת הימים הראשונים.

בקשות:

א. להשתדל לנהוג באמת וביושר, הן בין אדם לחברו, הן בין אדם לבוראו, הן בין אדם לעצמו, והן בין אדם לתלמודו.

ב. לרדוף השלום, ולהיזהר מאד ממריבה אישית על רקע אידאולוגי, הרי אם היה עולה רצון מלפני הבורא היית נולד לאותה קהילה, כת, קבוצה, עדה שאתה נלחם נגדה, האם לא היית אוהז אז באידאולוגיה שונה. א"כ אנו צריכים לאהוב כל מי שכוונתו לשמים, וכמובן לשנוא את מי שחוטא ואין כוונתו לשמים. אמנם ודאי שאין זה סותר עמידה על העקרונות, ואולי גם קצת וויכוחים, אך מריבה אישית אינה נכונה.

ג. להתחזק בלימוד ברציפות.

ד. להשתדל לקדש את השבת מימי החול, הן בלצפות לבואה ולא להיפך חלילה, הן בעשיית מצוות השבת לשם שבת, והן בלהרבות בת"ת בה.

בקשות אלו אינן דרישה, רק שנראה לי שיהיה טוב אם יקוימו.

לאבי מורי שליט"א: תודה רבה על הכל ועל כל התמיכה והעידוד בזמנים הקשים, תודה על כל הפעולות שנעשו לרפואתי. אני מבקש שלא תצטער יותר מדאי, אחרי מותי טוב לי בעז"ה בגן עדן. וודאי כל מה שנעשה הוא טוב שלא יכול להיות טוב ממנו.

אני מבקש מחילה על כל הפעמים שלא כיבדתי אותך כראוי, בבקשה אם אפשר אני מבקש שתתפיים ותסלח לי בפה גם מייד וגם אחר כל תקופת האבל והמסתעף.

אם אפשר, אני אשמח אם תלמד ביום השלושים וביארצייט את המשניות הנהוגות, מאחר שלא השארתי אחריי זש"ק.

לאמי מורתי תליט"א: אבקשך שלא להתעצב יותר מידי, כי הרי אחר מותי טוב לי בעז"ה בגן עדן עם כל הצדיקים, ואין זה שונה מלשלוח אותי למקום רחוק ששם לא אתראה איתך ולא אדבר איתך אבל שם אתעלה בתורת הא-ל אי"ה. ובאמת אם נשלחתי לכמות שנים מעטה מהאחרים לעולם אין זה רע כלל, וכי נתעצב על כך שאנו חיים פחות מחיה פלונית, או שחיה אלמונית עשתה יותר ממנו בתחום מסויים כמו להוליד אלפי ילדים כשאנחנו זוכים רק למעט ילדים יחסית אליה?! א"כ גם כאן אני כמו ברייה אחרת שדרכה לחיות פחות שנים מבני אדם או אין דרכה להוליד ילדים. ונראה לי בוודאות גדולה שאלמלא את לא הייתי מגיע כלל להיכן שאני, בלי ההיטלטלויות אחרי בתי כנסיות עם עזרת נשים שאוכל להתפלל, בלי השמחה שהיה לך בכל הצלחה שלי בחיידר ובישיבה, בלי הדמעות שראיתי, לא הייתי משקיע אפילו לא קרוב למה שהשקעתי. וגם זכות התפילות שלך והדמעות שלך על הצלחתי בתורה ויראת שמים ודאי גרמו לי להצליח במה שהצלחתי. וכשתבואי לשמים אחר מאה ועשרים ודאי יהיה שכרך עד אין קץ.

עלי להחזיר: א. חבילת מסכות לישיבה, ב. לורד לגמ"ח "נר דוד" שבישיבה, ג. ספר של הרב ואכטפונגל (נראה לי) על אלול ור"ה לישיבה קטנה, ד. לבדוק אם יש אצלי/אצלנו ספרים של אחרים (קריאה או לימוד), ה. אני חייב סכום כסף מסויים (נראה לי חמישים ₪) לישיבת בין הזמנים "התקבצו" של הקהילה בעקבות טעות בתשלום על טיול, אני מבקש אם אפשר למהר ולסדר את הדברים הנ"ל בהקדם. ובכל מקרה ודאי זכות תרומה לישיבת ביה"ז או לכולל ביה"ז תעמוד לי לזכות. תודה רבה.

עם החסכוניות שלי (נמצאים בארנק שחור בכספת) תשתמשו אם אפשר לדברים טובים לפי הבנתכם.

אני מבקש ממך סליחה על כל הפעמים שלא כיבדתי אותך כראוי וכמצווה עלי, אנא, אם את יכולה תשתדלי להתפיים ולסלוח לי גם מייד, וגם אחרי הבלבול של האבל והמסתעף.

לבני משפחתי הקרובים (אבא, אמא, דוד נפתלי, ברכה, בנימין, דינה, ישראל, תהילה, ללי, אתי, שרי, אלהנן, תמר, יהודה, שלוימי, רחלי...): אני מודה לכם על כל עת שעמדתם לצדי, מיום לידתי ועד עתה, ובפרט על כל העזרה, התמיכה, העידוד, האוון הקשבת, ההומור הצהוב והשחור, העזרה לאמא כדי שתוכל לטפל בענייני הרפואה שלי, המשמרות, השבתות, הביקורים, השמחה והאהבה המתוקה עם כל המזכרות, השערות הלבנות היפות, וכו' וכו', בתקופות חוליי. תקצר היריעה כמובן מלהתחיל לפרט. אני אוהב אתכם, וגם שם אני אמשך (כנראה...) לאהוב אתכם, התמיכה שלכם בכל עת עזרה לי להתגבר על קשיים שצצו, ועל כאבים, ועל רגעי עצב.

אני מבקש את מחילתכם הכנה על כל צער שבא לכם בגללי, במישרין או בעקיפין, בנפש, בגוף ובמזון. אם אפשר יהיה טוב אם תמחלו בפה גם מייד וגם אחרי כל הצער והאבל וההתרגשות, ביישוב הדעת.

אני מוחל בלב שלם על כל מיני צער שנגרמו לי (גם אחר שעת כתיבת הצוואה), במישרין או בעקיפין, בגוף ובנפש, כל דבר ממש, וכל סוגי נקיפות מצפון (אם רק הייתי מחייבת, שומרת, עוזרת, עושה, וכו' וכו', בטוח הוא היה חי בריא ושלם, דשן ורענן, עד גיל שלוש מאות...) לא מועילים לשום דבר.

אני מבקש ומתחנן, אנא ואנא, לא להאשים בשום פנים ואופן אף אחד, לא מבתי החולים, לא מהמשמחים, לא ממישהו מהמשפחה חלילה, ולא אף אחד אחר, במוות או בזה שהוא קרה בזמן המסויים הזה. (אם הייתה רשלנות רפואית ברורה ומוכחת, שבבית דין שדן בעניינים כאלו הייתה קבילה בוודאות (אפשר לשאול את סבא), ועל פי ההלכה היה אסור להם לנהוג כמו שנהגו, אפשר להאשים, אבל לא לדבר על זה עד חודשיים אחר המוות.) אין מזה שום תועלת, וזה רק הורס ומשחית את הנפש, ומסיט את האדם מהדרך הנכונה להתמודד עם המוות. (ברור לי, שאם אחרי אסון מירון לא היו מחפשים אשמים, הזעזוע היה גורם לחיזוקים הרבה יותר גדולים ממה שהיו.) אנא, אנא, אני ממש מבקש בכל לשון של בקשה להיזהר מזה כמו מאש, ואם בשבעה או בהודמנות אחרת יאמר לכם מישהו על מישהו שהוא אשם, אנא תיידעו אותו על הבקשה הזאת. תודה רבה מראש.

אני מבקש להשתדל מאד לא לשקוע באבל חלילה. כל מה שקורה בעולם הוא טוב, וכמו שאיננו מבינים איך המוח פועל וכדו', ק"ו שאין שום סיבה שנבין למה אדם נחלה או מת.

אם ביה"ז אב יהיה אחרי השלושים, ולא יהיו בעיות או עיכובים או כל דבר המונע, נראה לי שטוב שתיסעו לנופש יומיים יחד מתוך אחווה ואיחוד משפחתי. ואם עלולים להיות נזקים מוטב שלא לנסוע. והכל באופן שתראו לנכון. עניין זה אינו בקשה אלא המלצה בלבד, ולכן נראה לי שלא שייך בו "מצווה לקיים דברי המת". ואם כן, יהא זה כאילו לא נכתב אלא א"כ תעשו את זה. מכל מקום, אל תרגישו מחויבים לצוואה.

אם אתם יכולים, טוב יהיה אם תתחזקו באיזה אופן שיהיה לעילוי נשמתני, ואם יהיה מישהו שבהיתר הלכתי לכתחילה (אם לפי ההלכה עדיף שלא, ורק משום "מצווה לקיים דברי המת" תעשו את זה, יהי זה כאילו לא ביקשתי כלל), ואם לא גורם לחוסר נעימות, שיאמר עליי קדיש (אפשר גם מהמשפחה המורחבת או מישהו אחראי אחר). תודה רבה.

לבני המשפחה המורחבת: תודה על כל התפילות, החיזוקים והפעולות שנעשו לרפואתי, שוודאי הועילו שאחיה עכ"פ עד הזמן הזה, תודה לכל עושי המשמרות (או כל מי שרצה לעשות משמרת ולא עשה, מעלה עליו כאילו עשאה), במסירות נפש, בזמנים נוחים יותר ופחות, במאור פנים, בהתעניינות, במילוי הזמן שלא אשתעמם באופנים מגוונים, באוכל ובמתקים. תודה רבה רבה. תודה רבה מקרב לב לבני הבית שוויתרו על מי שעשה את המשמרת למעני. תודה לכל מי שהקזי מדמו והקדיש מזמנו כדי שאקבל את הטיפול הרפואי הטוב ביותר, תודה למי שפעל לטובת העניין. תודה לכל מי שעזר לאמא שלי לעזור לי. תודה על הכל.

אני מבקש אם אפשר מכל בני המשפחה שימחלו לי בפה אם הייתה פגיעה בגוף, בנפש או בממון, גם אם לא זוכרים כרגע או לא ידעו מזה כלל, גם מייד וגם אחרי גמר האבל.

אם אפשר אני רוצה שיתחזקו לעילוי נשמתני באיזה אופן שיהיה, בין ביחד ובין כל אחד לחוד. תודה רבה.

לאחי ורעי בני הישיבה הקדושה עטרת שלמה שיהיו: אין לי דרך להביע גם קצת מהערכתתי על כל מה שעשיתם למעני, הן בתקופת חוליי והן לפנייה, ובפרט על כל התפילות והחיזוקים בכל עניין

שנעשו לרפואתי, אחד המרבה ואחד הממעיט, ברור לי שלולא כל זה לא הייתי מאריך לחיות כ"כ הרבה זמן על אף כל ההזדמנויות שיכולתי למות בהם קודם. וכן הודאה גדולה לכל מי שביקר (או רצה לבקר...) אותי ושימח את ליבי מאד, ולחברותות שבמאמצים מרובים הגיעו כמעט בכל יום ללמוד איתי, מלבד התחושה הטובה שקיבלתי גם זכיתי ללמוד גם בזמן האשפוז קצת ממה שלמדו בישיבה, תעמוד לכם זכות זו לעד. ובפרט לכל מי שאירגן את התפילות בר"ה ויו"כ ובשמח"ת וכן את שמחת בית השואבה, לכל מי שהצטרף לזה, ולכל מי שטרח ויגע בסידור כל העניינים שיהיו באופן הטוב ביותר, ולבעלי התפילה, איני יודע מה הייתי עושה בחגים אלו לבד בבית החולים, אין קץ לשכרכם. ולכל מי שטרח בעוד עניינים רבים: לעדכן את בני הישיבה במצבי, לסדר את סדרי הביקורים, לעזור לי בעתות מצוקה ובזמני שמחה, איני רוצה לפרט שמא אחסר ומשום קנאה, אבל אין תודה שתספיק על כל הסיוע, כל אחד יודע כמה הוא עזר לי או רצה לעזור לי, ישולם שכרכם מן השמים. ואם החסרתי משהו, גם לו אני מודה.

אני מבקש סליחה מכל מי שפגעתיו בו באיזה אופן שיהיה, או דיברתי חלילה לשוה"ר או הזקתי בגוף או בממון, וכל מיני פגיעה או צער, בין שנודעו, בין שיוודעו, ובין שלא יודעו, אנא ואנא, אני מתחנן למחילתכם גם אם איני ראוי למחילה, אם אפשר שכל בני הישיבה ימחלו בפה מייד וכן אחרי גמר ההספדים וההתרגשות.

אני מבקש אם אפשר להתחזק בכל אופן שיהיה לעילוי נשמתו, ובפרט בכמה דברים: א. שלא לדבר בשעת התפילה, ובפרט בתפילת מנחה של שבת שמעלתה גדולה והדברים ידועים. ב. להתחזק בלימוד ברציפות באיזה אופן שיהיה. ג. אם אפשר להתחזק בשמירת סדרים (ובימי שישי-שבת שידוע גודל מעלת הלימוד בהם). ד. אם אפשר לנסות להתחזק בלימוד מוסר כראוי, עכ"פ במסגרת סדרי הישיבה בימים א-ה. תודה רבה.

לכל העוזרים והמסייעים באשר הם, בארגונים, בחלוקות, בהבאת אוכל, בתמיכה ועידוד, בסיוע בצרכים טכניים או רפואיים, במשמרות, בהנעמת הזמן, באירוח בחו"ל, ובכל אופן שהוא: תודה רבה על כל העזרה והסיוע, בלעדיכם איני יודע איך היינו מסתדרים בבית החולים, בשבתות, במיסה לחו"ל ובחו"ל, ובכל העניינים. יהי רצון שלא יקופח שכרכם. אין לי מילים.

אני מבקש מחילה אם הרגזתי או פגעתיו באיזה אופן, בין במישרין ובין בעקיפין, בגוף, בממון או בנפש, אם אפשר למחול בפה, גם אם אינכם יודעים על פגיעה כלשהי.

תודה רבה רבה.